

Dokonalý útěk

Má rodina si toho v druhé světové válce mnoho prožila. Tekly slzy a pot. Strach také hrál svou roli a stejně tak i bolest.

Píše se rok 1945. Zrovna jsem spal, zdál se mi krásný sen, že všechny ty války skončily. Když tu najednou někdo zabuší na dveře. „Otevřete!“ ozvalo se přede dveřmi. Hrozně jsem se vylekal a spadl jsem z postele. Ale hned jsem se zvedl. Běžel jsem otevřít dveře, ale to jsem neměl dělat. Vyskočili na mě tři Němci. Násilně mi svázali ruce a já nevěděl, co se děje. Mlátili mě ze všech stran. Už jsem ani tu bolest nevnímal. Popadl jsem nejbližší věc a bouchnul jednoho do hlavy. Začal krváčet, ale já taky. Začaly se mi zavírat oči. Zmlátili mě do bezvědomí.

Probudil jsem se se všemi dalšími muži, které zajali na Valašce ve škole. Hlídalo nás asi dvacet Němců. Nevím, kolik nás tam dohromady bylo, ale vím, že to byla víc než stovka. K jídlu jsme samozřejmě nic nedostali. Každý vzdychal po vodě. Bylo tam chladno. Slyšeli jste jen ledový dech ostatních mužů. Druhý večer pozdě v noci, když stráž usnula, jsem plánoval útěk. Nebylo to lehké. Uvědomoval jsem si všechna rizika. Ale musel jsem nějak pryč. Už jsem to tam nemohl vydržet. Ale nejdřív jsem musel vymyslet jak. Chvilí mi trvalo, než jsem na něco přišel. Vymyslel jsem dokonalý únik.

Vzpomněl jsem si, že v levé botě nosím kapesní nožík. Najednou nás rozdělili a každý jsme měli jednu místnost, kterou hlídal Němec. Měl jsem tam malé okýnko a dovnitř trčely větvičky od stromu. Vybral jsem si nějakou delší větev a uřízl jsem ji. Dokonce jsem dosáhl na větší kámen. Ale teď jsem musel vymyslet, co s tím Němcem. Zeptal jsem se ho, jestli by mi nepřinesl trochu vody. Přistoupil ke mně a řekl: „Nicht!“ Pochopil jsem, že to bylo ne a rychle jsem popadl kámen a praštil ho po hlavě. Byl omráčený a já jsem klacikem sebral jeho klíče a odemknul jsem si místnost. Utíkal jsem, co mi síly stačily. Měl jsem velikánské štěstí, že mě nikdo neviděl. Když jsem vyběhl ze školy, cítil jsem se velký. Proklouzl jsem asi dvaceti mužům, kteří by mě zabili, kdyby věděli, že utíkám. Rychle jsem běžel do lesů skrýt se. Domů jsem jít nemohl, i když mi to lámalo srdce. Věděl jsem, že by mě tam Němci, kdyby zjistili, což zjistí, že jsem utekl, hledali. Mám to ale štěstí, že je ještě světlo. Ale v noci to bude horší. Už se pomalu stmívá a já slyším v rozhlase, že jsem utekl a že mě bude čekat trest smrti. Otrásl to se mnou. Slyším hlasy. Myslel jsem, že jsem začal mít halucinace, ale pak jsem viděl Němce, kteří prohledávali každý koutek tohoto lesa. To jsem asi slyšel jejich hlasy, takže se mi ulevilo, ale ne nadlouho. Došlo mi, že musím změnit útočiště a okamžitě zmizet. Tichounce jsem couval, ale k mému štěstí jsem šlápl do jámy a celé se to pode mnou probořilo. Baterkou jsem si posvítíl a nemohl jsem uvěřit svým očím. Byla to tajná stezka pro partyzány. Měli tam jídlo a vodu na hodně dlouho.

Potom, co jsem se najedl dosyta, jsem se šel podívat, kam to vede. Cesta se začala zužovat, musel jsem se plazit. Hlína mi začala svírat hrud'. Těžko se mi dýchalo a já pochopil, že musím zpět. Došel jsem až na to místo, odkud jsem přišel, a zahlídl jsem tam truhlu, která na sobě měla německý znak. V tu chvíli jsem pochopil, že to nebyla stezka pro partyzány, ale pro německé vojáky. Rychle jsem se trousil nahoru, zahrabal jsem tu jámu a zmizel. V noci mi byla zima. Kousali mě lesní mravenci a havěť mi lezla po celém těle. Kupodivu jsem usnul a spalo se mi výborně. Ráno, když vylezlo slunce, přiblížil jsem se ke škole a viděl jsem, jak partyzáni porazili Němce a pustili všechny muže. Uvědomil jsem si, že i kdybych neutekl, byl bych živ a zdrav. Ale cítil jsem se velmi výjimečně, že jsem utekl ze spárů Němců. Přidal jsem se ke skupince osvobozených a šel domů. Byl jsem vyčerpaný, unavený, ale šťastný. Má žena mě přivítala s otevřenou náručí. Ráno ke mně došla zpráva o tom, že měli Němci ráno v úmyslu vyhodit školu do povětří i se všemi zajatci. Otrásl to se mnou, ale byl jsem rád, že už je to všechno za mnou a už se mi nebo mé rodině nic zlého nestane. A to je konec příběhu mého pradědy.